

Ἐν Μερσίνῃ ἀριζήλω φίλῳ

ΑΝΔΡΕΑ Κ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ



ΦΩΤΑΣΤΡΑΦΤΕΙΣ σὰν ἀστέρι εὐλόγητό
καὶ δόξα ἀτέλειωτη σκορπᾶς καὶ χάρι'
λαμπρόχρωμο διαμάντι ὄνειρεντό,
ἀσπρόφεγγο, κρυφὸ μαργαριτάρι.

✱

Ὡ! πόση σε στολίζει λάμψι κι' εὐμορφιά
τὸ δάκρυο τοῦ φτωχοῦ ὅταν σφογγίξῃς
καὶ γέφυγῃ ἥλιος εἰς τῆς γῆς τὴν συννεφιά,
καὶ δῶρα τῆς ἀγάπης σου σκορπίζῃς.

✱

Ὅπου λημέρι πείνας, φτώχειας χαλασμοῦς
πατεῖς καὶ ξημερόνει ἡ Θεία χάρι'
καὶ τῆς Μερσίνας εἶσαι δόξα, στολισμός,
μονάκριβη ἀγάπη καὶ καμάρι.

✱

Ἄς φέγγῃ πάντα 'ς τὰ ὠραῖά σου φτερά
ἡ καλωσύνη σου, ἡ γλυκειά σου χάρι'
καθένα ἀγαθὸ σου, κάθε σου χαρὰ
γεννιᾶς μεγάλης ἔνδοξο βλαστάρι.

(1899)

ΚΛΕΑΝΘΗΣ ΒΑΣΣΑΡΔΑΚΙΣ



ΗΜΕΡΟΙ ΡΥΘΜΟΙ *

Η ΠΤΩΣΙΣ ΤΩΝ ΦΥΛΛΩΝ

Τ Α Ι Α

ΣΤΗΝ μακρυνή τὴν ἐρημία,
Ποῦναι τὰ πάντα νεκρωμένα,
Χωρὶς βορβόιας νὰ τὰ φυτᾶ
Πέφτουν τὰ φύλλα ἕνα ἕνα.

Ἄπ' τὰ κλαδιά των ξεκινοῦνε
Χλωμά, ἐλαφρά καὶ μαραμμένα
Κι' ὡσάν τραγοῦδι θλιβερό
Πέφτουν τὰ φύλλα ἕνα ἕνα.

Σὰν στεναγμοὶ ποῦ βγαίνουν μόνοι
Ἄργα ἀπὸ στήθη πονεμένα
Ἀνέγγικτα ἀπ' τὰ πουλιά
Πέφτουν τὰ φύλλα ἕνα ἕνα.

Νόμος σκληρὸς τοῦ φθινοπώρου
Στὴν γῆ τὰ σέρνει νεκρωμένα.
Καιρὸς τὸ πᾶν νὰ κοιμηθῇ...
Πέφτουν τὰ φύλλα ἕνα ἕνα.

ΧΡΩΜΑ ποῦ μοιάζει μὲ βαθὺ
Θαλάσσης κύμα εἶσθε ντυμένα,
Κι' οὐράνια χάρι ἔχει χυθῆ
Στὰ πεταλά σας τὰ παρθένα.

Λεπτὴ τοῦ ἔαρος πνοή
Ζωὴ ἐφήμερη σὰς δίνει
Σὰς τρέφει τὸ δειλὸ πρῶτ'
Καὶ τὸ σκίφως, ὅπου σβύνη.

Μαζὺ σας παύει ἡ καρδιά
Νὰ σφύξῃ, νὰ γοργοκυπάη
Ἢ ἀπαλή σας μυρωδιά
Ὅνειρα φέρνει καὶ μεθαίει,

Καὶ κάθε φάσμα ποθεινὸ
Τὸ ἀνεβάζετ' ἕνα ἕνα
Στοῦ βεμβασμοῦ τὸν οὐρανό,
Ἰα ἀβρόπλαστα παρθένα.

Κ. Σ. ΓΟΥΝΑΡΗΣ

* Ἐκ τῆς ἀνεκδότου Συλλογῆς "Ροητεία καὶ Ἐπφοδοί.."

